

Scene 1: Leeg podium

Een leeg podium. Thomas, Esther en Rosa komen op.

ROSA: Niemand hier. Oké!

ESTHER: Dan zijn wij de eerste.

THOMAS: Prima!

Ze wachten

ROSA: Er gebeurt niet veel, hè.

THOMAS: 't Is best wel saai zo.

ESTHER: Kunnen we niet gewoon beginnen?

THOMAS: En hoe zag je dat voor je?

ESTHER: Nou, gewoon. Even voorstellen bijvoorbeeld.

THOMAS: Je voorstellen?

ROSA: Heb jij een beter plan?

THOMAS: Oké... Leef je uit!

ESTHER: Oké... Goedenavond iedereen. Mijn naam is Esther De Smet. Ik ben zestien jaar, mijn hobby's zijn basketbal en lezen. Ik houd van klassieke muziek en mijn lievelingskleur is blauw...

THOMAS: Nou, geweldig! En kleren naaien doe je zeker ook graag.

ESTHER: Vind je ze leuk? Mijn moeder ontwerpt kleding. Ze naait alles zelf.

THOMAS: Ik zeg het maar meteen voor je eigen bestwil. Je loopt straal voor gek!

ESTHER: Jullie dragen allemaal hetzelfde!

THOMAS: Niet gaan zeiken, jampotje, anders wil ik best even dat brilletje van je verbouwen, hoor.

ROSA: Thomas, gedraag je. Esther, doe normaal.

ESTHER: Hij is begonnen!

ROSA: Ik weet het, maar zet je erover. Zo is die kleuter nu eenmaal. Goed, ga verder....

ESTHER: Ik heb mijn eigen blog over poëzie en... ik heb een zusje... Mila... maar... shit jongens, waar is Mila?

Nu merkt iedereen dat Mila kwijt is. Iedereen zoekt Mila.

ROSA: Mila? Mila?

ESTHER: Mila? Komaan, doe niet zo kinderachtig.

THOMAS: Ambetant wicht...

ESTHER: Da's wel mijn zusje he?

ROSA: Komaan, kunnen jullie nu eens vijf minuten normaal doen en gewoon helpen? Wacht, wat is haar nummer?

ESTHER: Oh, goed idee. Ik bel wel even.

Esther pakt haar GSM en belt Mila. Ergens in de zaal gaat een gsm af.

THOMAS: Die zit in de zaal, of wat?

ROSA: Mila?

ESTHER: Mila, doe normaal en kom naar hier!

MILA: Nee!

THOMAS: Jongens, Mag het zaallicht even aan? We hebben een klein probleempje.

ROSA: Mila? Lieverd, waarom kom je niet hier? Is er wat mis?

ESTHER: Mila, doe niet zo flauw, we weten dat je daar zit, kom even naar voren, dan kunnen we praten.

MILA: Ik ben er niet.

THOMAS: Ah, daar zit ze.

ROSA: Mila, wat is er nou toch allemaal aan de hand?

MILA: Ik kom niet.

ROSA: Waarom niet?

MILA: Dat stomme kleedje. Ik loop knetter-straal voor gek!

ROSA: Maar dat staat gewoon in het script...

ESTHER: Ze moet zich niet zo aanstellen. Ik vind zo'n kleedje juist schattig staan. Mama heeft het speciaal gemaakt voor je.

MILA: Doe het dan zelf aan naar school.

ESTHER: Moet je luisteren, jij doet gewoon mee en daarmee uit.

MILA: Ik kom niet! Jij hebt niks over mij te zeggen, jij bent mama niet. En papa ook niet!

THOMAS: Komaan Mila, doe niet zo...

MILA: Ik kom niet. En jij moet al helemaal niet beginnen! Of wil je ook een kleedje?

ROSA: Mila... Het is oké... Iedereen moet soms een stom kleedje aan. Je gaat ons toch niet de hele avond alleen laten spelen?

MILA: En waarom niet? Wat doe jij hier trouwens? Was jij niet verhuisd?

ESTHER: Wat?

MILA: Ja, naar Brecht. Was jij niet naar Brecht verhuisd omdat Alexander een nieuwe baan had?

ROSA: Zwijg over die rotvent!

ESTHER: Serieus?!

ROSA: Ja... Ik snap niet dat er geen wet is die bepaalt dat kinderen mogen wonen waar ze willen. Dan hoeven ze niet zomaar met hun moeder en stiefvader mee te verhuizen naar een plek waar ze niemand kennen en helemaal niet willen zijn.

Brecht! Dit is zo ongeveer het einde van de wereld. Het is niet mijn schuld dat mijn moeder met zo'n dikke buik zit en zo'n mislukt misbaksel krijgt!

THOMAS: Een wat?

ESTHER: Een baby.

THOMAS: Oh...

ROSA: Maar natuurlijk! Niemand luistert er naar mij...

ESTHER : Of mij...

THOMAS: Vertel mij wat.

MILA: Sorry, jullie hebben geen idee hoe het is om niet gehoord te worden.

ESTHER: Misschien moet je dan eens naar hier komen. Dat praat makkelijker!

MILA: Oké, maar ik doe niet mee!

Milla komt uit de zaal het podium op.

ESTHER: Zie, was dat nu zo moeilijk?

MILA: Alsof ze hier wel luisteren?

ESTHER: Dat hoort bij de leeftijd... Zeggen ze...

THOMAS: Zegt wie?

ESTHER: Mijn moeder.

ROSA: *(lacht)* Alsof die snappen waar het over gaat! Serieus. Als ik je moet uitleggen hoe ik iemand moet taggen in Facebook, hoe snap je dan in godsnaam hoe het is om NU zestien te zijn? *(imiterend stemmetje)* Oh, ik ben ook zestien geweest... Ja, in de middeleeuwen, misschien!

MILA: Volwassenen luisteren nooit.

THOMAS: Niemand luistert er ooit.

ESTHER: Wordt er ooit naar je geluisterd als je zestien bent?